

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Hubert Wrzeszcz (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa M. – P. M. G., Sz. G. Spółki Jawnej w T.
przeciwko M. B.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 14 kwietnia 2011 r.,

zażalenia strony powodowej

na postanowienie o kosztach procesu zawarte w punkcie czwartym wyroku

Sądu Okręgowego w T.

z dnia 15 grudnia 2010 r.,

**uchyla zaskarżone postanowienie i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w T. do ponownego rozpoznania, pozostawiając
temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania
zażaleniowego.**

Uzasadnienie

W zawartym w punkcie 4 sentencji wyroku z dnia 15 grudnia 2010 r. postanowieniu Sąd Okręgowy w T. – po rozpoznaniu apelacji powoda i pozwanego – zniósł wzajemnie koszty postępowania apelacyjnego stron. Uzasadnienie tego rozstrzygnięcia zostało ograniczone do stwierdzenia, że Sąd „na podstawie art. 100 k.p.c. zniósł między stronami wzajemnie koszty postępowania apelacyjnego, jako że apelacja pozwanego została oddalona w całości, a powódki w znacznej części”.

Przytoczone postanowienie zaskarżył powód. Zarzucając, że wzajemne zniesienie kosztów narusza zasadę słuszności, wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W piśmiennictwie i orzecznictwie przyjmuje się zgodnie, że oparta na art. 100 k.p.c. decyzja, czy koszty procesu należy wzajemnie znieść czy stosunkowo rozdzielić powinna być zawsze oparta na zasadzie słuszności. Wzajemne zniesienie kosztów procesu w wypadku uwzględnienia powództwa mniej więcej w połowie, może być rażąco niesłuszne, jeżeli między kosztami poniesionymi przez strony zachodziła znaczna różnica. Realny wynik wzajemnego zniesienia kosztów procesu jest wówczas zupełnie inny niż wynik rozdzielenia tych kosztów po połowie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 stycznia 1963 r., III CR 191/61, OSNC 1964, nr 1, poz. 16, z aprobowaną glosą, OSPiKA 1964, nr 11, poz. 224, i z dnia 10 maja 1985 r., II CZ 56/85, niepubl.). Przytoczony przepis i ukształtowane przez doktrynę i judykaturę zasady jego stosowania znajdują odpowiednie zastosowanie – na podstawie art. 391 § 1 k.p.c. – także do orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego.

W świetle powyższego nie można odeprzeć zarzutu skarżącego, że wzajemne zniesienie kosztów postępowania apelacyjnego nastąpiło z naruszeniem zasady słuszności. Lakoniczne uzasadnienie tego rozstrzygnięcia nie zawiera bowiem argumentów przekonujących, że w okolicznościach sprawy wzajemne zniesienie kosztów za drugą instancję bądź ich stosunkowe rozdzielenie prowadzi do takiego samego lub nieistotnie różniącego się rezultatu. Nie można odmówić

racji skarżącemu, że Sąd, ograniczając się do argumentu, iż apelacja pozwanego została oddalona w całości, a apelacja powoda – w znacznej części, pominął istotne różnice między apelacjami, np. co do wartości przedmiotu zaskarżenia, stanowiącej podstawę ustalenia opłaty za czynności profesjonalnych pełnomocników, i ich znaczenie z punktu widzenia przewidzianego w art. 100 k.p.c. rodzaju rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c.).